

El congrés Volcandpark | S'ha celebrat a Olot el I Congrés internacional sobre gestió i divulgació de paisatges volcànics protegits, titulat Volcandpark, amb l'objectiu de fer compatible l'estudi de la vulcanologia amb la gestió del territori i la seva divulgació. Sembla que el Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa, que enguany celebra el trentè aniversari, és una referència a escala mundial pel que fa a la bona gestió i protecció d'espais protegits, que conviuen harmònicament fins a tocar els barris de diverses poblacions, entre les quals hi ha la capital de comarca. Va comptar amb la participació d'un centenar de científics i especialistes en la temàtica geològica, procedents de tots els continents, que van debatre diàriament diferents àmbits temàtics, fet que, juntament amb la presentació dels diferents *abstracts* a càrrec dels participants, va donar un alt nivell a la trobada, que comptava amb el suport de les institucions científiques del país, i de la prestigiosa associació internacional IAVCEI, especialitzada en la recerca vulcanològica. Un centenar i mig d'escolars de la comarca van participar al *Young Volcandpark*, on van reflexionar, entre d'altres temes, sobre el que els ha comportat viure en un espai natural protegit. Les seves conclusions es faran arribar a la Cimera de Rio. L'organització espera que el congrés hagi servit per generar més interès i activitat científica a l'entorn del vulcanisme català.

La Vall de Bianya, un municipi modelic | S'ha publicitat que la Vall de Bianya és l'únic municipi català que obté la puntuació de Matrícula d'Honor en la seva situació econòmica, segons l'estudi donat a conèixer per Geografia Operativa sobre un total de més de vuit mil municipis de tot l'Estat. L'estudi es basa en una sèrie de paràmetres, des del baix endeutament de l'Ajuntament a l'oferta laboral de què disposa, fet que significa una taxa d'atur molt baixa, del 6,5 %, quan la mitjana a les comarques gironines és del 25 %. Dóna gust llegir-ho entre tanta desgràcia.

EL GIRONÈS

dani vivern

Compensacions... o qui no s'hi conforma és perquè no vol | El Celler de Can Roca ha mantingut un molt honorable segon lloc en el rànquing mundial dels 50 millors restaurants. L'altra cara de la moneda és aconseguir que els forasters —i locals— que hi vulguin accedir no es perdin en algun desviament provisional de la N-II, o que es trobin col·lapsats en algun peatge de l'A-7 a causa d'un agosarat i arriscadíssim exercici de «#no vull pagar» multitudinari.

Les idees d'alta volada que el tripartit preveia aplicar al complex hospitalari Josep Trueta s'han quedat

en uns quants pegats de Sor Virginia, en vista de la manca de recursos. Ni enderrocament del veterà edifici, ni ampliació, ni res: de moment, s'hi ha posat en marxa un ambulatori annex destinat a consultes externes. Això sí, Cassà de la Selva ha estat la seu de les IV Olimpíades —un nom que rima amb expressions planianes— i que consisteix en uns Jocs Olímpics per a gent gran, a escala del Principat. Es tracta de mantenir-se en forma, en vista de la previsible manca d'atenció mèdica que ens amenaça.

I és que no hi ha res com una bona crisi, en el mal sentit de la paraula, per treure de l'armari tots els greuges, reivindicacions i demandes que, en temps de bonança, es mantenien en el terreny de la cordial negociació. Ara tothom vol l'Ikea (Salt, Girona, Fornells, Sant Gregori... i més enllà); ningú no vol el corredor ferroviari de mercaderies; Girona i Salt es disputen la seu regional dels Mossos d'Esquadra i la Facultat de Medicina; Medinyà no es podrà segregar de Sant Julià, segons la consellera Ortega... i embolica que fa fort.

Però no hi ha res que no tingui solució: els bars i restaurants continuen plens de clients, tant d'aquí com de fora. Aquests darrers, atesos —com sempre— en una barreja idiomàtica més voluntariosa que gramatical, i que sospito que és un dels principals atractius per als visitants europeus, que es deuen sentir gratament *dépaisés* i *foreigners* en vista

>> *L'hospital Josep Trueta: un futur incert.*

PEP CABALLÉ

de la nostra encara maldestra anglofonia a escala comercial. Les botigues del centre de Girona —fins i tot algunes de les de tota la vida— ara hi són i ara no hi són, a un ritme frenètic d'obertures i de tancaments. Locals que havien albergat una sabateria ara acullen una gelateria, i un taller mecànic potser s'ha transvestit, en qüestió de mesos, a perruqueria romanesa o a fruiteria regentada per xinesos. Girona és una petita Alexandria, un punt decadent, kavafiana, si voleu, però això sí, plena de cultura i de multicultures.

Tot, doncs, té la seva contrapartida, en aquest país que cada cop més fa honor a la seva herència hel·lènica: cada *polis* va a la seva, però ningú no s'hi farà mal mentre hi hagi cervesa i olives per amanir les discussions bizantines sobre qui ha de pagar el beure.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Disseny actual | Un dia d'aquests hauré de parlar d'(a)phònica, el Festival de la Veu de Banyoles; però ara em vull centrar en la imatge gràfica que defineix aquest festival des de fa uns quants anys. Des del 2006 se n'encarreguen Enserio. En anys ante-

riors varen crear uns dissenys absolutament espectaculars. Varen jugar amb les psicofonies (2006), amb el karaoke (2007), amb els rumors, amb missatges que varen fer les delícies de més d'una xafardera de barri —2008— («Corre el rumor que no es fa (a)phònica», o «Ho saps que s'entén amb el seu professor?»), el taral·lareig (2009), el silenci imprescindible per gaudir plenament dels concerts (2010) i els remeis tradicionals per aclarir la veu: amb les pastilles Juanola dibuixaven les imatges d'alguns dels artistes que participaven en el Festival. Aquesta proposta va ser premiada amb un Premi GiDi al millor disseny comunicatiu, i ha estat seleccionada als Premis Laus de Disseny Gràfic i Comunicació Visual (2012). Enguany, la imatge gira al voltant de la veu del poble i, com en moments difícils, les persones senten la necessitat d'expressar-se a través dels mitjans de què disposen. Pintades, pancartes, llençols i megàfons anuncien que arriba l'(a)phònica i reclamen «que vingui la Shakira», demanen «seure a primera fila» o obtenir «entrades gratis».

No crec que els facin cas: en lloc de la Shakira, ens quedarem amb la imatge d'en Piqué aixecant la copa guanyada amb Espanya, si trobem entrades seran cap al darrere i, a sobre, pagant; però no tenim cap dubte que les propostes d'Enserio van de debò, des de la ironia i l'humor, la feina ben feta i el rigor.

Disseny antic | El meu nebot m'envia aquest text. «*Uncle*, ja saps que penso que les coses estan escrites a les estrelles i que els homes, en el millor dels casos, ens limitem a dur-les a bon port i, en el pitjor, que sol ser sovint, les engeguem a dida. Això ve a tomb perquè fa vint anys dels Jocs Olímpics a Banyoles, i sempre hem pensat que va ser mèrit de gent com en Solana, l'Hernández i els de PROINBASA o en Noni, en Riera o els redactors del dossier olímpic, de les forces vives banyolines i de tots els voluntaris. Doncs no. Estava escrit que els Jocs Olímpics s'havien de fer a Banyoles des de fa segles. Com ho sé? Elemental. Amb les obres dels Jocs Olímpics es va intervenir a les hortes de la Draga i hi varen trobar un jaciment.

Aquest jaciment ha esdevingut el Parc Neolític de la Draga. Acaben de trobar-hi un arc de cacera de fusta de teix, de 108 centímetres, datat pels volts del 5400-5200 aC! I està sencer! És una peça única en el context de la Mediterrània occidental i la més antiga de les seves característiques a Europa. Amb què es va encendre el pebeter? Amb un arc! Què hem trobat? Un arc! Banyoles era olímpica abans de ser Banyoles! Banyoles ha estat —des d'abans dels seus orígens, i en serà fins a la fi dels temps— olímpica, atlètica, turística ciutat de l'esport. I això, ni els polítics podran impedir-ho». A vegades, el meu nebot sembla com si piqués de bieles.

>> *Campanya promocional de l'empresa Enserio per a l'(a)phònica 2012.*

